

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД «ЧЕРКАСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР НАУКОВО-
ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ
ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ»

ПАПЕРОВІ ГАМИ ОРИГАМІ

*Матеріали обласної виставки-конкурсу
«Мистецтво оригамі»*

Черкаси 2015 рік

*Не вгадать тобі нізачо, котра з іграшок – найкраща!
Знаю! Трактор заводний!
Зовсім ні.
Електрична залізниця!
Помилився.
Ну, тоді це – пароплав!
Не вгадав.
Зрозуміло: це – літак!
Знов не так.
Добре, відповідь я дам:
Та, яку зробив ти САМ!*

1.Мистецтво оригамі – це мистецтво виготовлення різноманітних фігурок, іграшок шляхом складання паперу. Воно прекрасно розвиває дрібну моторику пальців, сприяє виробленню навичок швидко і точно координувати рухи рук, стимулює творчі і пізнавальні здібності дітей.

Педагоги і психологи вважають, що оригамі – надзвичайно сильний стимул для розвитку інтелекту, пам'яті, просторового уявлення, технічних навичок. На заняттях гуртка діти, складаючи іграшки з паперу, отримують надзвичайно красиві і оригінальні роботи, які потім можна використовувати як подарунки.

Оригамі сприяє створенню ігрових ситуацій. Систематичні заняття оригамі – гарантія всебічного розвитку дитини, успішного навчання у школі. Засвоївши елементарні правила згину, дитина самостійно може виготовляти найпростіші паперові поробки.

У давнину китайці використовували для письма дерев'яні та бамбукові дощечки і шовк. Спосіб запису знань на дощечках був об'ємним і тому незручним. А шовк, хоч і був прекрасним матеріалом для письма, але він занадто дорогий. Тому в справу йшли навіть найменші його обрізки, які змочували і розтирали між каменями. Отриману кашку наливали на рівну поверхню і сушили під гнітом. Це був ще не папір в строгому сенсі слова, але вже крок до його виготовлення. Подібну технологію використовували і східні туркмени для виготовлення найтоншої повсті. Для цього вони розпускали у воді невеликі шматочки вовняної нитки. Потім її відловлювали ситом, відкидаючи на спеціальний прес, віджимали і сушили. До III ст. до н.е. китайці замінили шерсть і шовк більш доступним матеріалом – рослинними волокнами, використовуючи для цього товчену кору шовковичного дерева і подрібнені стебла бамбука. Висушені листки спресованого волокнистого матеріалу виявилися чудовим матеріалом для письма. Імператор Хен Сюай навіть видав спеціальний указ, що забороняє писати на дереві і пропонує використовувати для письма папір.

У VI - VII ст. н.е. в Китаї вже мали ходіння паперові гроші Фей-Тянь ("літаючі монети"). Ймовірно, це були перші паперові гроші в історії людства. У VI ст. н.е. в Китаї вже виготовляють справжні паперові книги.

Китайці ревно зберігали секрет виготовлення паперу. Технологію його виробництва було заборонено вивозити за кордон. Однак, згідно з

легендою, на початку VII ст. н.е. мандрівний буддійський чернець Дан Хо, про якого сучасники говорили, що він був "багатий знаннями і вмів робити папір і туш", добирається до Японії, де розкриває секрет виробництва паперу. Сталося це, як стверджують "Японські хроніки", в 610 році. А через століття японці вже виробляють власний папір, який за якістю перевершує китайський.

Спочатку папір в Японії отримували з коконів шовкопряда. Його варили, розкладали на рогожу, промивали у річковій воді, перетирали в однорідну масу, яку після відціджування води, сушили. Верхній шар, або шовкову вату видаляли, а на рогожі залишався тонкий волокнистий шар, який після висушування перетворювався на аркуш паперу. Незабаром сировину замінили більш дешевою – тими ж стеблами бамбука, корою, коноплями, ганчір'ям. З'являється багато дрібних майстерень, які виробляють папір. Перша велика паперова фабрика в Токіо виникла в 1870р.

Старовинна технологія виробництва паперу зберігається в Японії і до сьогоднішнього дня. Майстрам, що опанували таємниці давніх ремесел, присвоюється звання "живий скарб" і виділяється значна стипендія. Разом з найбільшими фабриками, що виробляють щодня кілометри паперу в рулонах, працюють маленькі майстерні, де виробляють вручну окремі дорогі аркуші паперу "ваші". Цей папір дуже міцний - він витримує кілька тисяч згинів.

2. Виникнення оригамі.

З паперу виготовлялися різноманітні корисні у побуті речі, подібні до знаменитих підвісних ліхтариків. При їх виготовленні використовувалися і прийоми складання. Однак складання фігурок з квадратних аркушів паперу не отримало в Китаї такої ж назви, як у Японії. Ймовірно, це пояснюється тим, що японці використовували папір не лише для письма, виробництва ширм, парасольок, вікон і навіть одягу, а й для наочної демонстрації деяких ідей філософії.

Високо цінувалася міцність паперу "ваші" в піротехніці. Він використовувався для виготовлення корпусів і гільз ракет для феєрверків. Японський папір використовувався для непромокальних фіранок в екіпажах, мотузок і тонких тросів, застосовувався в медицині (пластир). З паперу, скрученого в тонкі мотузки, плели і вив'язувались різні футляри, кошики й коробочки для окулярів, музичних інструментів.

Перший японський папір був дуже високої якості. Папір, зроблений взимку, був більш красивим на вигляд і приємним на дотик.

Взагалі ж красу, приховану в речах, японці відкрили в IX - XII століттях, в епоху Хейах (794 - 1185) і навіть позначили особливим поняттям "моно – ноаваре".

До цього часу складають в Японії ката-сиро – вісім ляльок з білого паперу, яких розставляють для запобігання нещастя по всіх восьми напрямках простору; складають гофу – паперові амулети, і нагаси-біна – символ сімейної гармонії: він і вона в паперовому кімоно на круглому ложі.

Для вигнання злих духів і очищення храмів синтоїсти до цього часу користуються харам – гуси – мітелкою, складеною з смужок білого паперу. Взагалі роль паперу в синто дуже велика, і виробам з неї надається езотеричний сенс.

Аристократія і придворні повинні були володіти певними навичками в мистецтві складання. Записки, складені у формі метелика, журавля, квіточки абстрактної геометричної фігури, були символом дружби чи доброго побажання для коханої людини. Ними вдавалося часом виразити більше уваги, любові, ніж це можна було зробити словами. Уміння складати стало однією з ознак гарної освіти і вишуканих манер. Різні знатні родини використовували фігурки оригамі як герб і печатку. Придворна дама Мурасакі Сікібу, що жила в XI столітті, згадує у своїй книзі "Гандзі моно гатарів" ("Повість про блискучого принца Гандзі") про різновиди оригамі – мистецтво складання листів, коли сам лист перетворився в хитромудрий конверт з прикрасою.

3. Перші книги з оригамі.

Першим японським виданням з оригамі вважається книга "Сенбадзуру оріката", яка вийшла у світ в 1797 році. Переклад її назви "як скласти тисячі журавлів" явно натякає на старовинну легенду, яка стверджує, що тисяча складених класичних паперових птахів допомагає здійснити бажання. Книга повністю присвячена складанню однієї єдиної моделі – журавлика. Різноманітність моделей – аж 49, будується на різному поєднанні журавликів між собою. Наприклад, вони можуть мати вигляд гірлянди, в якій фігурки з'єднані між собою кінчиками крил або дзьобами. Для складання такої конструкції роблять заготовки з смуг або прямокутників з недоведеними до кінця надрізами, які перетворюють заготівлі в набори квадратиків. Автором "Сенбадзуру оріката" вважається настоятель храму Рокан. У тому ж 1797 році він випустив книгу "Оріката", в якій було показано, як за допомогою складання і ножиць зробити з паперу головних персонажів популярної в той час п'єси "Чашінгура".

У 1845 році в Японії видається книга "Кан-но-Мадо", що в літературному перекладі означає "зимове вікно", або точніше "вікно середини зими". Вона включає інструкції, здебільшого словесні, як складати кілька десятків класичних фігурок з паперу та графічні ілюстрації готових моделей.

4. Поширення оригамі по світу.

Новий етап у розвитку оригамі почався після другої світової війни і пов'язаний з ім'ям знаменитого японського майстра Акіра Йошизава.

Акіра Йошизава є визнаним світовим майстром оригамі, що зумів вдихнути в стародавню японську традиційну розвагу щирий дух творчості й підняти його до дійсного мистецтва.

Акіра Йошизава народився в 1911 р. 14 березня в префектурі Точігі провінції Канто в багатодітній сім'ї.

З оригамі Акіра вперше зіткнувся в три роки, коли сусідка склала йому паперовий човник. Метушня з нею старших братів незабаром привела фігурку в повну непридатність, і Акіра спробував зробити таку ж самостійно. Незважаючи на свій юний вік, це йому вдалося! Можливо, саме тоді зародилася в його душі любов до складання. У 22 роки Акіра Йошизава влаштовується на машинобудівну фабрику, де крім основної роботи вивчає нарисну геометрію під керівництвом свого виконроба. Незабаром його успіхи на цьому поприщі стають настільки значними, що молодій людині доручають учити новачків читати креслення. При цьому він активно використовує оригамі, пояснюючи за допомогою складання ази геометричних понять. Ці заняття мають успіх і викликають невіддільний інтерес не тільки в його учнів, але й у власників фабрики, і Акіра одержує дозвіл займатися оригамі в робочі години.

Перед другою світовою війною Акіра Йошизава зустрічає Ісао Хонду, який, будучи на 23 роки старший за нього, в 1931 р. написав книгу з оригамі і збирає матеріал ще для однієї. Йошизава пропонує включити туди свої оригінальні винаходи, які вже були у нього на той час. Однак війна плутає всі ці плани. Але і в цей складний час Акіра приділяє час складанню. Він влаштовує виставку оригамі для поранених, розвішуючи яскраві фігурки над ліжками солдатів.

Нове відродження оригамі так само тісно пов'язане зі страшною трагедією, що сталася 6 серпня 1945 року, коли "люди" вирішили випробувати атомну бомбу на людині, підписавши смертний вирок місту Хіросіма. Наслідки жахливого експерименту були жахливі: з 420 тисяч жителів міста загинуло 80 тисяч. Протягом наступних 20 років від наслідків опромінення померло ще 200 тисяч осіб. Серед загиблих було багато дітей. Саме тоді серед дітей, приречених на загибель, виникла легенда про вільну птаху, символ життя – журавликів. Діти щиро вірили, що, змайструвавши з паперу 1000 журавликів, вони зціляться і залишаться живі. У пам'ять про жертви атомного бомбардування в Хіросімі заклали парк Світу. У травні 1958 року там було відкрито монумент, присвячений загиблим дітям. Пам'ятник зображує бомбу, на вершині і з боків якої розміщені фігури дітей з піднятими до неба руками.

Дванадцятирічна дівчинка, чия смерть стала приводом для спорудження пам'ятника, встигла зробити тільки 644 журавлики. Але хвиля дивовижною дитячої солідарності прокотилася по всіх країнах світу.

Японія стала отримувати мільйони посилок з усіх континентів нашої планети з безцінним вантажем – паперовими журавликами, зібраними в гірлянди по 1000 штук. Ці гірлянди і сьогодні прикрашають пам'ятник і є символом протесту проти війни. Рух "1000 журавликів" відродив інтерес до оригамі. По всьому світу стали видаватися барвисті книги, буклети, журнали, присвячені цьому мистецтву. Зараз центри оригамі відкриті в 26 державах планети. Оригамі розвивається, в багатьох країнах створені товариства оригамістів, людей, у житті яких оригамі грає не останню роль, кожен рік проводяться виставки, конференції, і все більше людей

дізнаються про це чудове заняття. Кожна країна прийняла оригамі по-своєму, відповідно зі своєю культурою та традиціями.

В Англії мистецтво складання розвивається вже понад чверть століття. Форми його існування устоялися і навіть стали дещо традиційними. Оригамі для британців – ще один вид клубної діяльності, привід для того, щоб зібратися разом і добре провести час. Продемонструвати свій новий винахід і навчитися складати чуже, зустрітися з друзями, почути новини.

В Америці справи йдуть так само, тільки поставлено все з американським розмахом. Якщо у Великобританії оригамі пройняте чисто англійським індивідуалізмом, то в США оригамісти виступають великою дружною командою. Але суть залишається незмінною: оригамі - привід для спілкування.

У Голландії оригамі сприйняли як суто прикладне мистецтво. Оригамі в країні тюльпанів – те саме вишивання подушечок і плетіння килимків.

У Росії так вийшло, що більшість дорослих оригамістів – педагоги, а юні складачі – їхні учні. Оригамі поширюється серед викладачів і розглядається як засіб навчання і розвитку учнів. У Росії створено Петербурзький Центр Оригамі, який займається розповсюдженням мистецтва оригамі не тільки в місті, а й у країні.

У багатьох школах Санкт-Петербурга ведеться викладання оригамі в початкових класах. На думку відомого російського популяризатора оригамі С.А. Афонькіна, заняття можна проводити в 1-4 класах замість уроків праці, уроки оригамі можуть бути введені в сітку годин розкладу навчального закладу, як постійний предмет. Оригамі можна зробити факультативним предметом або проводити заняття в групах продовженого дня чи гуртках.

На початку XIX століття німецький педагог, творець перших дитячих садів Фрідріх Фребель вперше почав пропагувати складання з паперу, як дидактичний метод для пояснення дітям деяких простих правил геометрії. Можливо, саме з його подачі школярі різних країн світу тепер знайомі з невеликим набором "фольклорних" фігурок з паперу.

Любителем оригамі був Льюїс Керрол - автор "Аліси в Країні Чудес" і "Аліси в Задзеркаллі", який викладав математику в Оксфорді. Записи в щоденнику Керрола свідчать про те, яке захоплення охопило його, коли він навчився складати з паперу іграшку, що видає при сильному помаху нею гучний хлопок.

Умів складати фігурки з паперу і російський письменник Лев Толстой. У чернетці до статті "Що таке мистецтво?" Він пише: "Нинішньої зими одна мама навчила мене робити з паперу, (складаючи і вивертаючи його відомим чином), півників, які, коли їх смикаєш за хвіст, махають крилами. Вигадка ця від Японії. Я багато разів робив цих півників дітям, і не тільки діти, але завжди всі присутні великі, що не знали цих півників, панове, і прислугу веселить і зблизилися від цих півників, всі дивувалися і раділи: як схоже на птахів ці півники махають крилами. Той, хто вигадав цього півника, від душі радів, що йому так вдалося зробити подобу птиці, і

почуття це передається, і тому, як не дивно сказати, створення такого півника є справжнє мистецтво".

5. Типи і форми оригамі.

У Японії відомо кілька типів оригамі. Виникли вони в різні часи, що обумовлювалося не тільки різними технологіями виготовлення схожих виробів, а й появою кольорового паперу, а також метою виконання того чи іншого предмета.

Ашіе-та оригамі – є паперова лялька, зроблена за допомогою спеціальних розрізів і згинів. Особа ляльки малюється прямо на папері, а костюм може бути намальований або приклеєний.

Нішикі-та оригамі – в цьому типі використовують різнобарвний папір, малюнок на який наносять за допомогою дерев'яних колодок. Він був популярний з пізнього періоду Тайсье до початку періоду Шева (1926 р.). На ляльках, виконаних у цьому стилі, робили акуратні розрізи і пензликом розмальовували риси обличчя і предмети одягу.

Касанеорі оригамі представляє собою спеціальний згин, отриманий при згинанні декількох різнокольорових аркушів паперу, змішаних відносно один до одного. Останній лист паперу кладеться тільки певного кольору. Це визначається церемонією чи подією, в яких використовується даний тип оригамі.

Кавари-та оригамі – це тип оригамі, для якого використовується папір, віддрукований з роздільними малюнками на кожному шматочку паперу. Згинання окремих елементів виробу то відкриває, то ховає різні фігури, зображені на окремих частинах, створюючи химерні картинки. Цей тип оригамі використовується в різних дитячих змаганнях і конкурсах.

Кірітсунагі оригамі передбачає виготовлення кількох з'єднаних фігур. Кращим прикладом є "цуріфуне" – зграя журавликів. Вона робиться з квадратного аркушу паперу, який надрізаний на маленькі квадратики, що з'єднані з центральним великим квадратом. Існує 49 різних способів розрізання паперу, і заготівля буває досить складною. "Сембазуру" має на увазі складання і прикрашання будинку журавликами як талісман, як бажання здійснення мрії. країн.

З часом стали з'являтися майстри, яких не влаштовували рамки традиційної форми оригамі. Вони шукали нові базові форми для виконання своїх виробів. Використовували не тільки лист квадратної форми, але і прямокутник, ромб, п'ятикутники і шестикутники, коло, трикутники. Це розширило можливості оригамі і дозволило створювати вироби, які з квадратного аркуша зробити неможливо. Кошо Ушіяво говорив: "Оригамі - це світ, в якому кожен, хто може зобразити речі з єдиного аркуша паперу, відчуває радість творця". Вироби стали більш особистісними, більш творчими і різноманітними.

Це особливо проявлялося при виготовленні масок. Характер виконавця, його емоційний стан знаходять відображення у виробі: розміри рота, очей і носа ніколи не бувають однаковими, кожна маска має своє "обличчя".

Творча форма оригамі стала активно розвиватися, коли майстри принципово відмовилися від використання ножиць. У цій формі оригамі замість надрізів стали використовувати кілька аркушів паперу для виготовлення окремих частин фігурки і подальшого їх з'єднання. Верблюди, вільно стоїть на ногах, у якого можлива зміна нахилу голови, – один із прикладів такої форми. Деякі фігурки, наприклад, черепахи, виконують, ділячи аркуш навпіл і потім складаючи передню та задню частини окремо. Для того, щоб зробити на основі маски фігурку людини чи божества, буде потрібно додатково один-два аркуші паперу. З них складають верхню і нижню частини тулуба.

З другої половини ХХ століття складається новий тип оригамі – модульний. Багатьох провідних майстрів оригамі в Японії, Європі і США не влаштовували вироби, в основі яких використовувалися базові форми, що мають в основі певну кількість гострих сегментів. Поступово, в міру збільшення кількості фігур, отриманих з цих баз, складання стає стереотипним. Цей факт і спонукав оригамістів створювати абсолютно нові базові форми, не схожі на все, що було створено досі. В основному ці базові форми створювалися і створюються на математичних, архітектурних, художньо-графічних факультетах провідних інститутів і університетів світу. Для створення нових форм виробів знадобилися знання вищої математики, нарисної геометрії, комп'ютерної графіки.

Модульне оригамі заперечує використання ножиць і клею, для з'єднання використовуються складки і кишеньки, що утворюються в процесі виготовлення модуля. У цього типу оригамі є зачарування, властиве головоломці, хоча він вимагає хороших знань геометрії та стереометрії.

З 4 по 5 листопада 2014 року на базі Комунального закладу "Черкаський обласний центр науково-технічної творчості учнівської молоді Черкаської обласної ради" проходила обласна виставка-конкурс "Мистецтво оригамі".

Виставка-конкурс проводилась Комунальним закладом "Черкаський обласний центр науково-технічної творчості учнівської молоді Черкаської обласної ради" відповідно до діючих у 2014 році Інформаційно-методичних матеріалів щодо проведення обласної виставки-конкурсу "Мистецтво оригамі". Тема виставки-конкурсу – «Черкащина – моя маленька батьківщина».

Для участі у виставці-конкурсі було представлено 87 робіт від вихованців 22 позашкільних навчальних закладів області:

1. Модульне оригамі – 12 робіт;
2. Кусудами – 13 робіт;
3. Композиційне оригамі – 15 робіт;
4. Сувеніри з елементами оригамі – 18 робіт;
5. Ляльки оригамі – 13 робіт;
6. Просте оригамі – 5 робіт;
7. Просте композиційне оригамі – 11 робіт.

У рамках обласної виставки-конкурсу були проведені майстер-класи по виготовленню виробів оригамі: "Виготовлення кусудами Тем-Тем" – Денисенко Алли Вікторівни, керівника гуртків Канівської міської станції юних техніків; "Сонячний вінок" – Григуть Зінаїди Володимирівни, керівника гуртків Черкаської районної станції юних техніків; "Дерево бонсай" – Топчій Ольги Михайлівни, керівника гуртків Корсунь-Шевченківського районного Центру дитячої та юнацької творчості, "Виготовлення елементів для кусудами" – Оснач Наталії Миколаївни, керівника гуртків Черкаського міського багатoproфільного молодіжного Центру; "Кусудами. Виготовлення куба Кулумба" – Бойко Тетяни Михайлівни, керівника гуртків станції юних техніків міста Умані, "Жовто-блакитна стрічка в техніці оригамі" – Корсун Олени Володимирівни, керівника гуртків Будинку дитячої та юнацької творчості Смілянської міської ради, "Дивна квітка чарівна" – Джаваги Алли Дмитрівни, керівника гуртків Шполянського Будинку школярів.

Вашій увазі пропонуються розробки вищевказаних майстер-класів.

Майстер-клас «Дивна квітка чарівна»

*Джавага Алла Дмитрівна,
керівник гуртків Шполянського Будинку школярів*

У індійського лотоса листя та квіти не плавають на воді, а піднімаються високо над нею на довгих черешках.

На базарах Японії, Китаю та Індокитаю корневища лежать цілими купами і носять назву «хазун». По смаку він, коли зварений, нагадує сельдерей. Його їдять також в печеному вигляді на вугіллі чи підсмаженим, як солодкі корені,

Особливо великий попит на квіти лотоса буває в день китайського Нового року, коли він разом з нарцисом є в цей день необхідною приналежністю кожного дому та за легендою, приносить щастя.

В магії ця рослина використовується в першу чергу в різних ароматах і аромотерапії. Такі аромати сприяють релаксації, розслабленню організму, а також захищають від зурочення. Ще в древньому Єгипті масло на основі лотоса використовувалось в любовній магії. Був такий спосіб зробити себе більш привабливою, чарівною та красивою: потрібно було намазати маслом лотосу три точки: за вухами і посередині лоба. Таким чином, виходив майже правильний трикутник, звернений гострою стороною вгору, що завжди вважалось хорошою ознакою.

Вдихайте аромат лотоса, і ви отримаєте його захист.

Єгипетські фараони на знак свого божественного походження надівали на голову ці квіти і сама емблема їх влади – царський скіпетр – зображувалась у вигляді квітки лотоса з стеблом.

Лотос був присвячений також і єгипетській богині родючості – Ізиді, а так як родючість залежала від розливу Нілу, мул якого – причина родючості, то квітка лотосу вважалась нареченою Нілу.

В Індії впевнені, що Богиня Лакшмі на лотосі несе багатство, процвітання, любов і красу в наше життя. З лотосом пов'язано і народження Будди

В буддизмі лотос – символ материнства.

Червоний лотос і досі являється емблемою Індії.

Білий лотос вдень закритий і розпускається лише ближче до ночі; він став символом сну. Єгиптяни вважали, що плоди білого лотоса дають забуття і блаженство.

А ще лотос символізував час, а точніше, минуле, теперішнє і майбутнє. Тому, що на одній рослині одночасно є насіння, квіти і бутони.

У древніх єгиптян число 1000 визначалось ієрогліфом у вигляді лотоса

Виготовлення лотоса

Папір можна брати різних кольорів

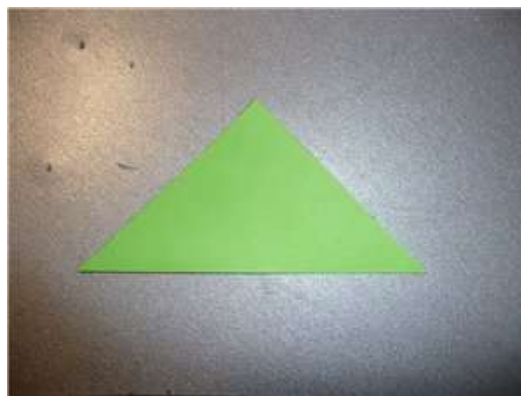
Потрібен папір кольоровий, клей, зелений папір.

Спочатку складаємо модулі зеленого кольору.

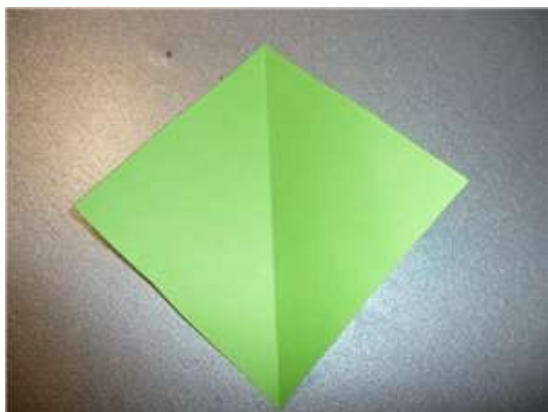
1. Листок А4 - вирізаємо квадрат і ділимо його ще на 4 частини

2. Складаємо ось так.:

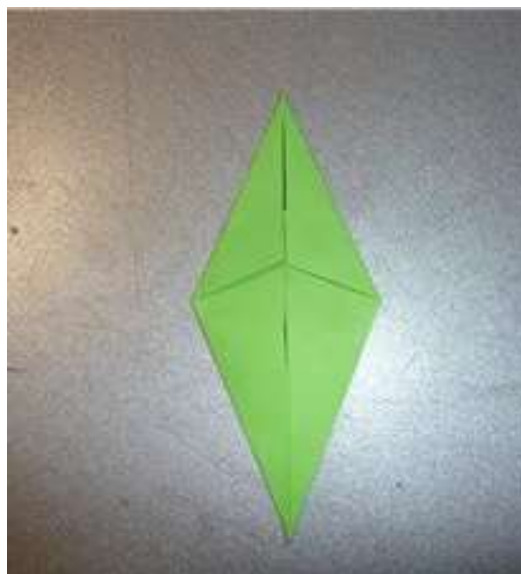
3. Розгинаємо

4. До отриманої лінії згинаємо праву і ліву нижню сторони.

5. Тепер складаємо ліву верхню і праву верхню сторони.

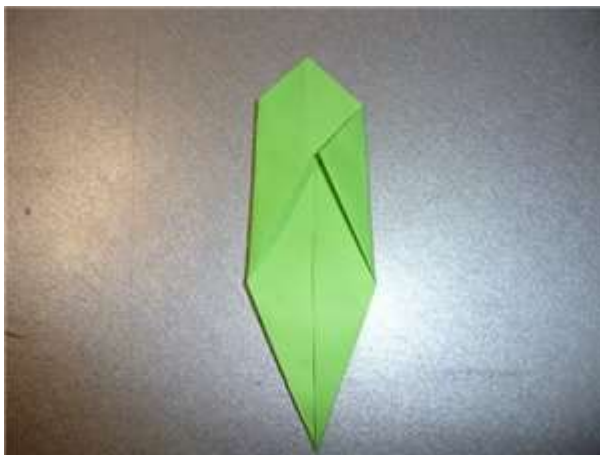
6. Загинаємо верхній кут назад

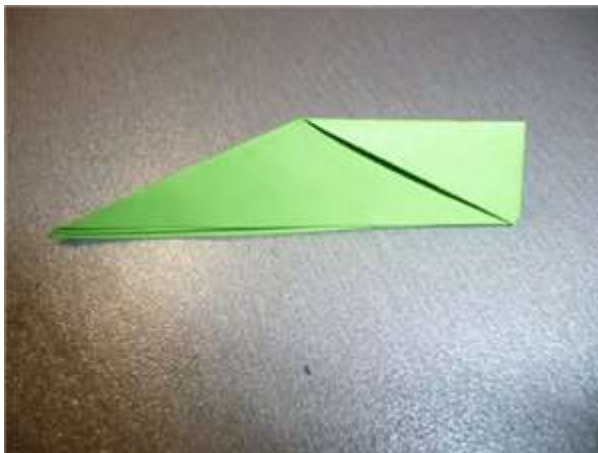
Все - зелений листочок готовий
Робимо пелюстки лотоса

1.2.3. Дії виконуються також

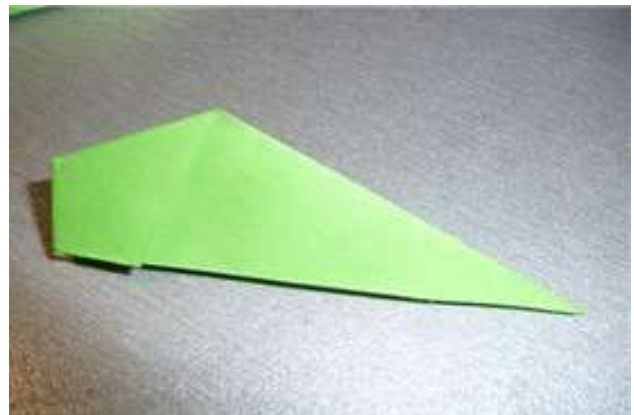
4. Складаємо правий і лівий кути

6. Складаємо пополам

7. І остання дія - згинаємо пополам

5. Верхній кут складаємо назад

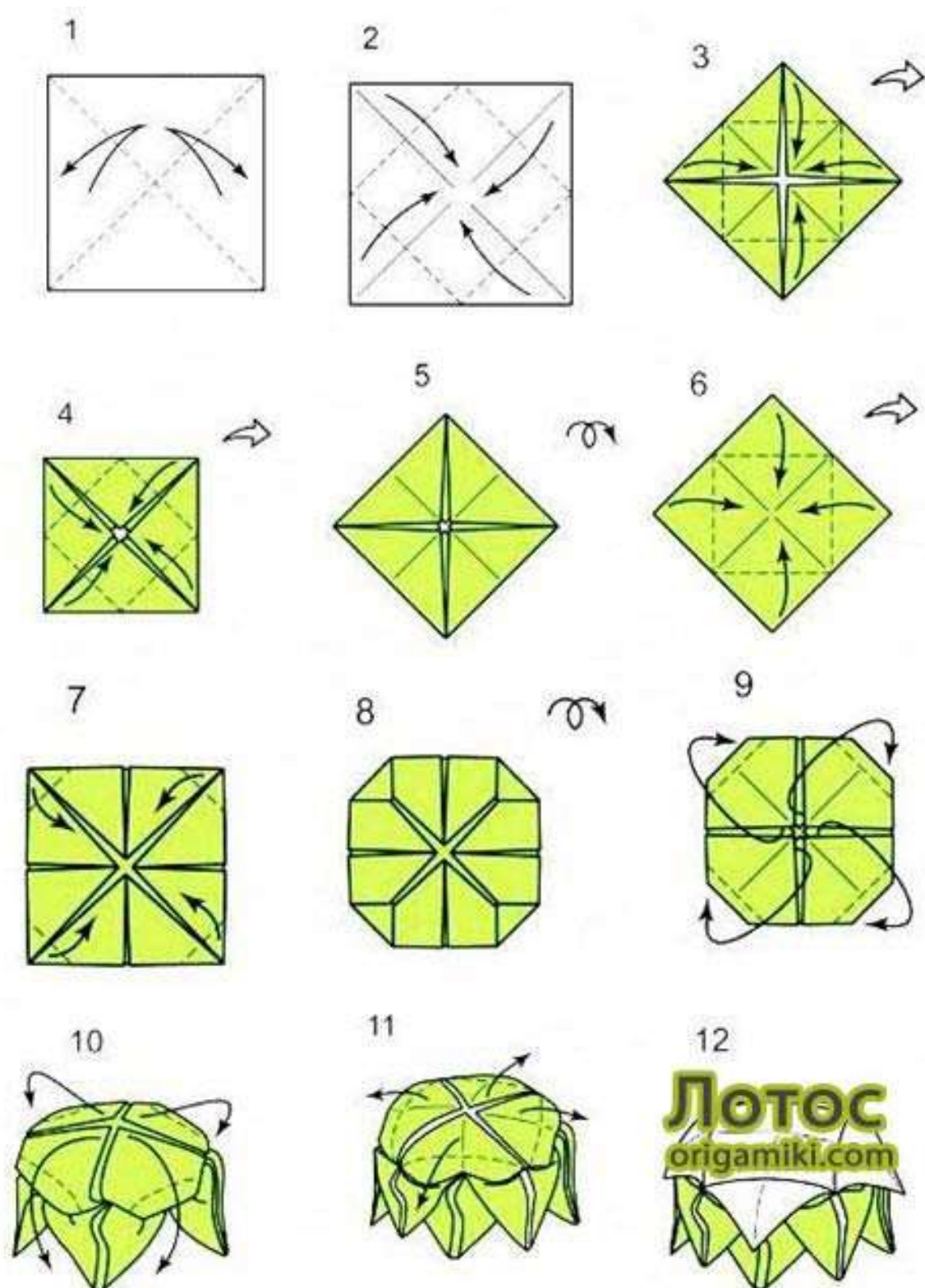
Далі зробіть так: зелених 12 штук,
рожевих 12 штук тобто виходить 7
рядів (1 ряд зелений, решта 6 рожеві)
в кожному ряду 12 пелюсток

Далі робимо так:

А тепер зробимо ось таку квіточку та вставляєм її в серединку в кінці роботи. Клей намазуєм посерединці так, як показано на малюнку
Тепер розправляєм пелюстки і лотос готовий.

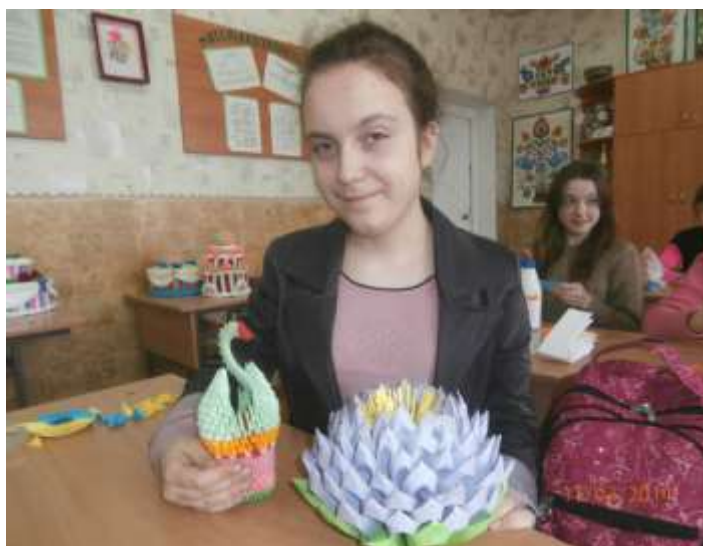
Лотос з квадратного листка

Роботи вихованців Джаваги Алли Дмитрівни Гурток "Мистецька майстерня"

Запісецька Софія

Висотенко Ірина

Пуховська Тетяна

Майстер-клас по виготовленню кусудами «Тем-Тем»

*Денисенко Алла Вікторівна,
керівник гуртків Канівської міської станції юних техніків*

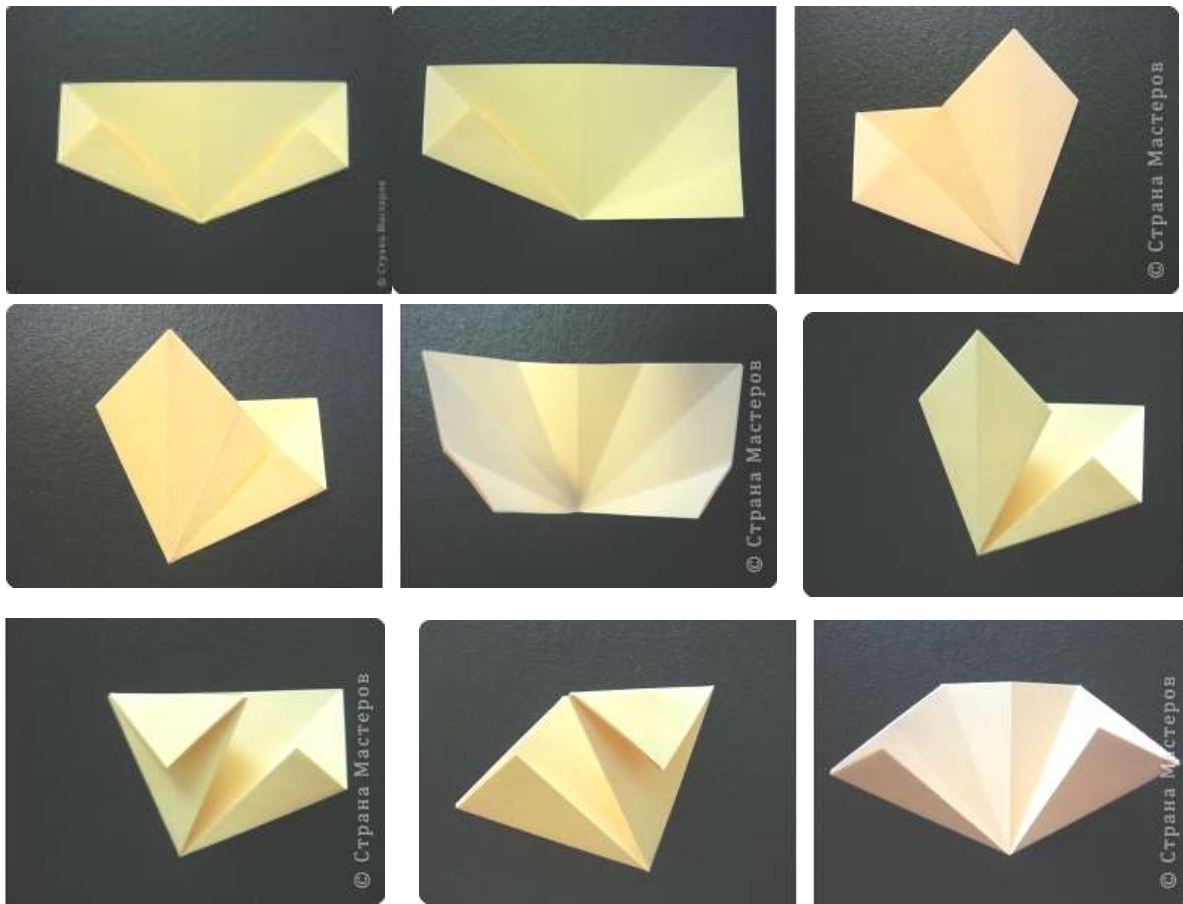

Автор - Mio Tsugawa

Для виготовлення кусудами необхідно зробити 24 модулі. Найкраще використовувати папір контрастних кольорів. З квадратиків розміром 8,5х8,5 см. виходить куля діаметром 9 см.

З'єднуємо за допомогою клею.

Модулі склеюємо в «квіточки» та формуємо кулю.

Майстер-клас «Сонячний вінок»

*Григуть Зінаїда Володимирівна,
керівник гуртків Черкаської районної станції юних техніків*

Вінок для українського народу є символом благополуччя. З давніх часів його використовували, як оберіг. Ним прикрашали волосся молоді незаміжні дівчата, його досить часто використовували як елемент декорування будинку.

В Україні налічують понад 77 видів вінків: різдвяні, дівочі, чернечі, вінок надії, вінок розлуки, вінок кохання і т. д. Ми з вами навчимося складати віночок з паперу в техніці оригамі.

Сонячний віночок – тому, що схожий на сонце – символ миру і добробуту. Виготовляється він у сонячних кольорах : жовтий і оранжевий.

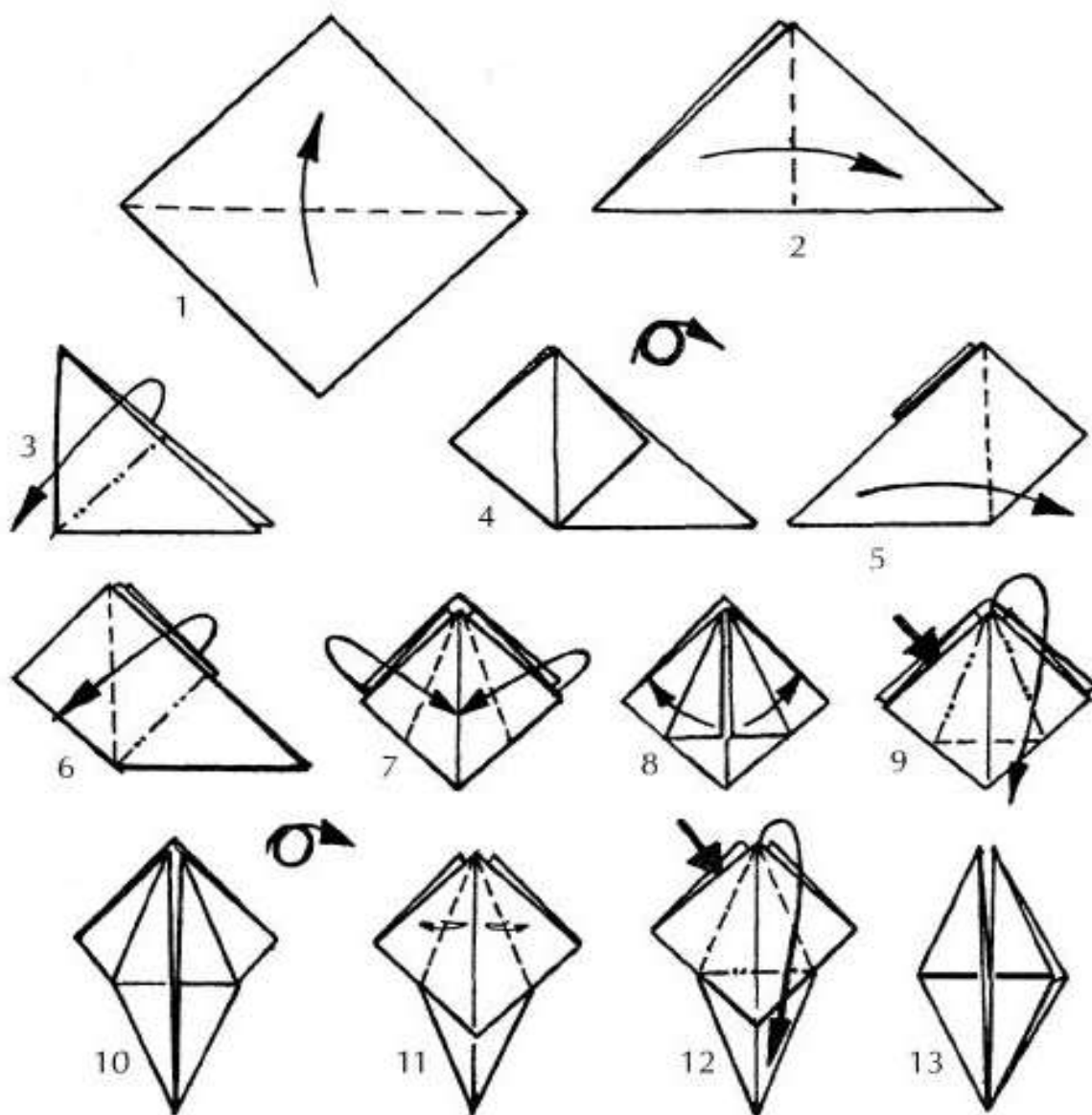

Для різдвяного вінка треба брати інші кольори : зелений і червоний.

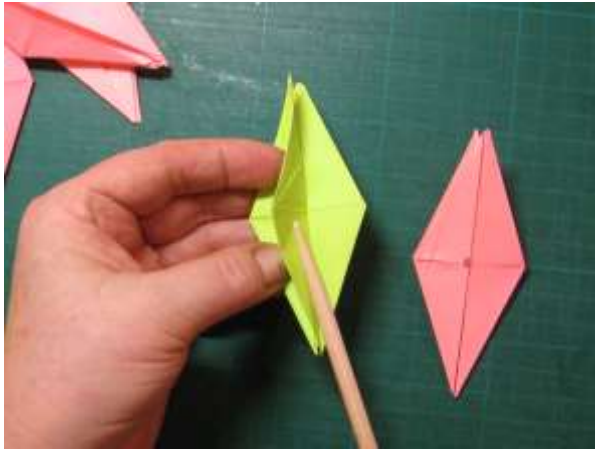
Якщо виготовляти вінок як символ України, то беруться синій і жовтий кольори. А для колосків – оранжевий, хлібний.

Отже для віночка потрібно взяти 16 квадратів 10х10 см. у двох кольорах. Складаємо базову форму «птах».

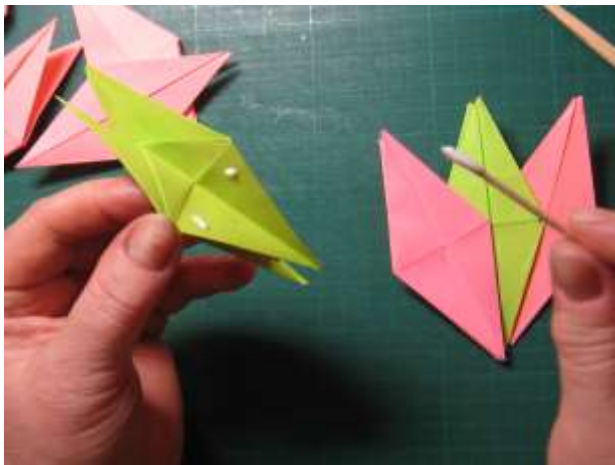
Назвемо складені деталі «модулі».

З'єднати модулі між собою, вставляючи правий модуль у лівий так, щоб кутик лівого модуля ліг рівно на середину правого.

Для зручності модулі потрібно склеїти між собою.

Піднімаємо «ніжку» кожного модуля і згинаємо її рівно по центральній лінії згину.

Сам вінок рухається проти годинникової стрілки.

Переплітаємо «ніжки» модулів між собою.

«Ніжку» попереднього модуля загнути під низ наступного і загладити.

Вінок рухається за годинниковою стрілкою.

Вінок сплетений.

Для об'ємності вінка потрібно зігнути кожний промінчик до середини і вставити гострий кутик в сплетіння.

Кутики і сегменти плетіння повинні співпадати у кольорі. Колір в колір.

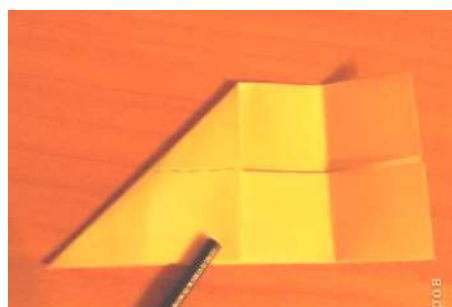
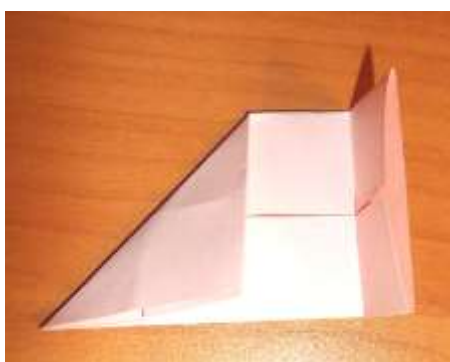
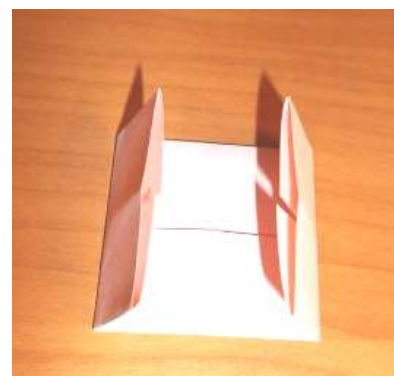
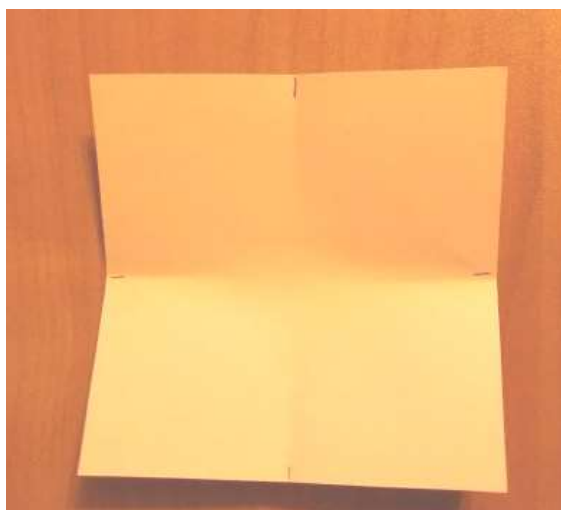

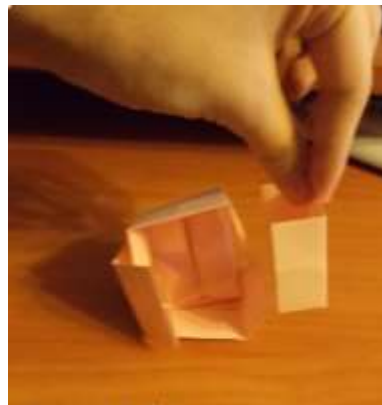
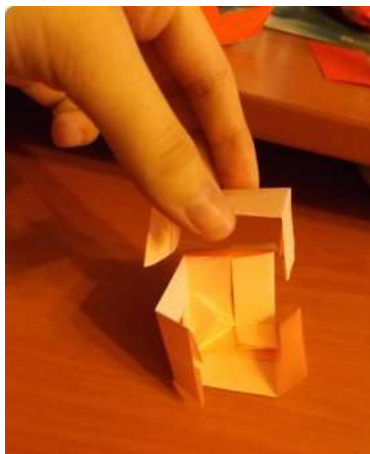
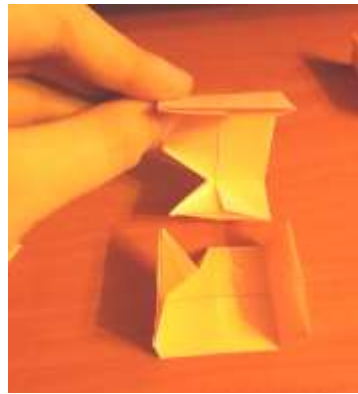
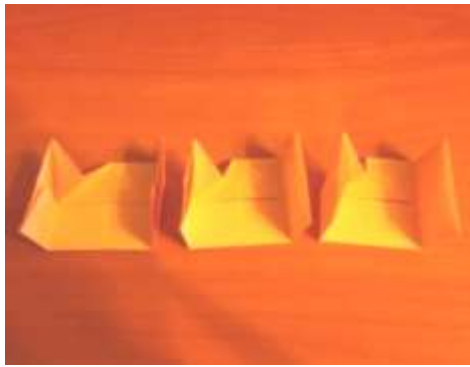
Майстер-клас «Виготовлення куба Кулумба»

*Бойко Тетяна Михайлівна,
керівник гуртків станції юних техніків міста Умані*

Для збирання одного куба нам потрібно 6 однакових квадратів паперу. Я брала розмір 8х8 – доволі зручно.

Майстер-клас

"Жовто-блакитна стрічка в техніці оригамі"

*Корсун Олена Володимирівна,
керівник гуртків Будинку дитячої та юнацької творчості
Смілянської міської ради*

Неможливо уявити державу без національних символів, одним з яких є прапор України, вже 21 рік майорить своїм прапором «стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів».

Жовтий та синій кольори були одними з найбільш вживаних ще за часів Київської Русі. За однією з версій слово «хохол» походить від монгольських «хох» – небесний, блакитний та «улу» – жовтий. Це дозволило припустити, що саме ці барви були символами племінних об'єднань східних слов'ян. Пізніше такі кольори часто зустрічаємо на ризах священників та іконостасах.

Перша офіційна згадка про прапор Української держави датована 1410 роком, коли в Грюнвальдській битві війська Галицько-Волинського князівства виступили під лазуровим стягом на якому було зображено золотого лева. Перемишльська земля мала своїм гербом жовтого двоголового орла на блакитному фоні.

Ці ж кольори в пізніші часи бачимо на прапорах українських ремісничих цехів. У чернігівських ткачів на блакитному фоні, обрамленому жовтою каймою, зображено постаті святих та ткацький човник. Подібний вигляд мав прапор ніжинських ткачів та ремісників Прилук, Березни і ряду інших міст. У 1848 році, під час «весни народів», українські повстанці Австро-Угорської імперії обрали своїм символом герб Галицько-Волинського князівства. Австрійський цісар, за результатами революції визнав право українців на використання національних кольорів.

Спортивно-військові товариства, які виникають на Західній Україні наприкінці XIX ст. також використовують у своїй символіці синій і жовтий кольори. В статуті товариства «Сокіл» читаємо «Знамя товариства є руский лев побіч Льва, який мусить мати синє поле, можемо уживати рівно ж гербів міст». Крім того, до прапора кріпилась синя і жовта стрічки. На синій стрічці було написано жовтими літерами одне з гасел товариства, а на жовтій містився напис синіми літерами «Сокіл в ...» (вказувалась назва міста).

В 1911 році, під час відзначення 50-річчя від дня смерті Т.Шевченка жовто-блакитний прапор набуває особливої популярності на Галичині. І за три роки, під час відзначення сторічного ювілею від Народження Кобзаря, такі стяги з'явилися на маніфестаціях не лише в Галичині та Буковині, а й за кордоном: у Відні, Празі, Варшаві, деяких канадських містах, та на землях Російської імперії, в якій він був заборонений. В наступні роки жовто-блакитні знамена стали невід'ємним атрибутом вшанування пам'яті Тараса Григоровича Шевченка.

Під час Першої світової та громадянської воєн під цими прапорами йшли до бою загони українських повстанців як з австрійського так і з російського боків. Саме тому в жовтні 1917 року, за поданням М.Грушевського, жовто-блакитний прапор було визнано офіційним прапором УНР. Та з приходом до влади гетьмана Павла Скоропадського порядок кольорів було змінено, і зверху тепер опинився блакитний колір. Саме в цей час з'явилась легенда про те, що прапор символізує пшеничне поле та мирне небо. Однак у середовищі української еміграції точилися гострі суперечки про правильне розташування кольорів. Кожна сторона мала аргументи на підтримку своєї думки, і дискусії були завершені лише після рішення Української Національної Ради від 27 червня 1949 року, національним прапором було оголошено синьо-жовтий стяг.

Вашій увазі пропонується схема складання жовто-блакитної стрічки в техніці оригамі.

Майстер-клас "Дерево бонсай"

Топчій Ольга Михайлівна,
керівник гуртків Корсунь-Шевченківського районного
Центру дитячої та юнацької творчості

Культура **бонсай** зародилась в Китаї та Японії.

В перекладі з японської “бон-сай” (китайське слово – “пун-сай”) означає “дерево в чаші”.

Проте бонсай – це не просто контейнерне дерево, це справжній витвір мистецтва, що вимагає багатьох років праці. У східній традиції деревця в стилі бонсай є класичними елементами інтер'єру та ландшафтного дизайну.

Бонсай – це ціла мова символів. Одні з мініатюрних дерев нагадують мешканців морських узбережжів, що зігнулися під жорсткими вітрами, інші – альпійські рослини, які чудернацько звішують гілочки зі скель, треті, навпаки, виглядають дуже просто – як деревця, розміщені серед сонячного острівця спокою.

В природі форма дерева формується під дією вітру, сонця і рельєфу, а майстер бонсай імітує природні форми своїми руками – за допомогою ножа, сікатора та направляючих пристроїв з проволочки.

У загадковому світі багатогранного мистецтва оригамі практично кожен день з'являється щось нове та цікаве. Кожен майстер намагається внести в це старовинне мистецтво творчості щось своє, не схоже ні на що

інше. Таким майстром-новатором став Benjamin John Coleman (у вузьких колах Бенджаміна знають також під псевдонімом Бенагамі (Benagami)-основоположник абсолютно нового мистецтва під назвою Бонсай-оригамі.

Оригамі бонсай — це мікс оригамі, мистецтва бонсай і макигамі (скручування з паперу). В результаті комбінації цих трьох технік з рук містера Бенагамі виходять дуже реалістичні скульптури, які здалека просто не відрізнити від справжніх дерев бонсай.

У рамках обласної виставки-конкурсу було проведено майстер-клас по виготовленню виробів оригамі, зокрема "Дерево бонсай" – Топчій Ольги Михайлівни, керівника гуртків Корсунь-Шевченківського районного Центру дитячої та юнацької творчості

*Кращі роботи
обласної виставки-конкурсу
"Мистецтво оригамі"*

Роботи гуртка «Народні ремесла» при Смілянській спеціалізованій школі I-III ступенів №12

Керівник Клімашевський Микола Володимирович

Зміст

Вступна частина.....	2 - 9
Майстер-клас «Дивна квітка чарівна».....	10-18
Роботи вихованців Джаваги А.Д.....	19
Майстер-клас «Виготовлення кусудами ТЕТ-ТЕМ».....	20-21
Майстер-клас «Сонячний вінок».....	22-27
Майстер-клас «Виготовлення куба Кулумба».....	28-30
Майстер-клас «Жовто-блакитна стрічка в техніці оригамі»	31-33
Майстер-клас «Дерево бонсай».....	34-35
Фото кращих робіт обласної виставки «Мистецтво оригамі».....	36-42
Роботи гуртка «Народні ремесла» Смілянської спеціалізованої школи №12.....	43-46
Зміст.....	47
Використані джерела.....	48

Використані джерела:

1. <http://pedpresa.com.ua/so/index.php/10-prychyn-zatsikavyty-dytynu-oryhami/>
2. blackdwhite.com/?articles=interesting&latest.
3. www.palace.kiev.ua/index.../414-kvitka-lotosa
4. www.youtube.com/watch?v=U3bUPmipgsU
5. center-skadovsk.sytto.com/.
6. <http://masterclassy.ru/origami/kusudama/>
7. <http://perspekt.org.ua/news/majster->
8. <http://www.liveinternet.ru/users/3090603/post340811260/>
9. <http://dic.academic.ru/dic.nsf/simvol/455>
10. <http://origami-do.ru/306-origami-bashnya-kolumba.html>.

**КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД «ЧЕРКАСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР НАУКОВО-
ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ
ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ»**

Відповідальний за випуск: Торба П.В. , директор Комунального закладу
«Черкаський обласний центр науково-технічної
творчості учнівської молоді Черкаської обласної ради»

Упорядники: Малород Г.М., завідувач відділу методичного Комунального закладу
«Черкаський обласний центр науково-технічної творчості учнівської
молоді Черкаської обласної ради»

Верхост М.І., методист Комунального закладу «Черкаський обласний
центр науково-технічної творчості учнівської молоді Черкаської обласної
ради»

18002, Черкаська область, м. Черкаси
вул. Фрунзе, 77, тел./факс (0472) 45-14-55
e-mail: chotsntt@ukr.net